

Assegurança de Vellesa? Assegurança d'Invalidesa per Vellesa?

per

FARRERAS I MUNNER

No és suficient garantia per a la humanitat de poder atendre les necessitats dimanants dels quotidians dispendis; ha necessitat i segueix necessitant quelcom més que li doni la tranquil·litat o almenys la sensació de seguretat, per la qual li esdevingui menys anguniosa la vida.

Tots els economistes estan d'acord en assenyalar com a riscos que constantment amenacen de privar del treball a l'home i, en conseqüència, de treure-li aquella constant tranquil·litat: les malalties, la invalidesa, la mort i la vellesa, a més dels accidents del treball i de l'atur forçós.

Els metges, per la Mutual, tenim salvats els riscos de malaltia, invalidesa i mort, i ara es preocupa aquesta d'anar a salvar el de vellesa, i a aquest fi s'és demanat el parer de tots, a l'objecte que la resultant de l'enquesta permeti de fer l'obra, més perfecta i més en harmonia amb els desigs i anhels de tots els que en podem tocar les benèfiques conseqüències.

Si es volgués idealitzar respecte aquesta nova forma d'assegurança, podríem omplir columnes i més columnes del nostre BUTLLETÍ, plenes de la més gran fantasia, i podríem deixar córrer la ploma vessant el més pur lirisme, cantant les més sentides odes a la vellesa, i sortiria en definitiva un poema d'allò més bonic i encisador, encara que tot plegat no fóra res més que uns funerals de primera aplicats a un enterrament de pobresa.

L'assumpte no admet idealitats, no és filosòfica la seva realitat, és únicament i exclusivament d'ordre molt material, molt positiu, són matemàtiques pures, i aqueixes, quan s'apliquen, no són filosòfiques, sinó que són allò que són els nombres resultants.

I partint d'aqueixa realitat, se'ns ha de permetre de preguntar: l'assegurança que s'estudia ha d'ésser per la vellesa, o sigui solament en arribar a determinada edat o ha d'ésser per invalidesa

consecutiva a la vellesa? En altres termes: ha d'ésser una assegurança per donar un descans a les darreries de la vida o ha d'ésser un empar al desvalgut pel pes dels anys.

La invalidesa, com la malaltia, són sempre accidents inesperats, poques vegades pensem que podem estar malalts i moltes menys que podem ésser uns invàlids, ja per accident, ja com a conseqüència d'una malaltia; però, això sí, tots pensem a arribar a vells.

La solució harmònica de l'assegurança de vellesa, depèn de la definició que se'n doni i ha d'anar plenament lligada amb la d'invalidesa ja existent, és una assegurança que necessita el màxim de bona fe, el màxim d'altruisme, el màxim de temps i el màxim de pagament.

Si s'estableix l'assegurança per al desvalgut pel pes dels anys, per a la senectut, es pot donar el cas que algú cregui que això és una almoïna ben vestida i no l'accepti i, en canvi, pot ésser un invàlid per les xacres que dona l'edat. Per quin concepte se li abonaran els subsidis? Té raó el Dr. Rosell o la té el Dr. Riba?

Un individu pot arribar a l'edat de gaudir de la renda de vellesa i trobar-se amb plenitud de forces; tindrà el dret de reclamar el pagament?

Un altre individu, per dissorts de la vida, és un vell abans d'hora i, per les nafres que tingui, pot caure dintre el concepte d'invàlid, i per les xacres que pateix és un vell. De quina caixa ha de cobrar el subsidi, si pertany a la d'invalidesa i a la de vellesa? Tindrà el dret de cobrar subsidi i renda a la vegada? Ha de cobrar sols d'una caixa? De quina?

Jo entenc que, sense una definició exacta i precisa del que es vulgui fer, és molt difícil l'establir bases, puix tots els càlculs s'han de cimentar amb l'estadística, i ja se sap que aquesta resulta molt diferent, entre els que arriben a deter-